Aventurile submarinului DOX

SERIE NOUA

55

Submarinul in primejdie

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 55

SUBMARINUL ÎN PRIMEJDIE

Traducere de L. HÂRSU.

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
UN VAS DE PIRAŢI.

MAREA ERA NETEDĂ CA OGLINDA când căpitanul Farrow se ivi de dimineaţă în turn. Soarele tocmai răsărise şi arunca raze strălucitoare asupra apei, încât Farrow se văzu silit să închidă ochii fără voie.

— Bună dimineaţa, domnule căpitan, îi salută Rindow. Minunată zi s-arată să fie astăzi.

— Ai dreptate, dragul-meu, mă bucur că m-am sculat atât de

devreme. Dac-ai şti motivul pentru care am făcut-o, ai râde de mine.

— Ba deloc, domnule căpitan. Ştiu, prea bine că nu faci nimic fără temei.

— Atunci îţi voi spune ce m-a făcut să mă scol atât de dimineaţă. Ştii doar că mă necăjesc rău când oamenii mei devin prea superstiţioşi şi nu mă pot opri să-i ocărăsc niţel, aşa, din dragoste. Ei bine, dragă Rindow, astăzi m-a alungat din aşternut propria mea superstiţie.

— Adevărat, domnule căpitan? Nici nu-mi vine să cred. Trebuie să se fi întâmplat ceva extraordinar.

— Nu mi s-a întâmplat nimic, dar am visat, zise căpitanul, cu seriozitate. De obicei nu prea cred în vise, dar astăzi sunt într-o astfel de dispoziţie încât aproape că-mi vine să cred în visul meu. Ţi-o spun numai dumitale în particular, ferindu-mă să povestesc şi celorlalţi, ca să nu se sperie. Aşa dar, ascultă! Am visat ceva despre submarinul meu, cum că eram în război cu el, încercuit de mulţi duşmani. Lucru curios era că şi fiul meu se afla cu mine şi ca întotdeauna, vroia să arate duşmanilor că noi nu ne temem de nimic. Îndemnat de dânsul, am pornit spre duşman şi am vrut să torpilez un vas mare de război. Însă potrivnicii m-au observat la vreme şi au început să tragă îndată asupra „Dox”-ului care plutea numai la cinci metri sub apă. L-au urmărit şi... l-au scufundat. Nici nu-ţi poţi închipui ce ceasuri de chin am trăit, în vis, pe fundul mării. Ne-a fost cu neputinţă să ne ridicăm iarăşi la suprafaţă şi trebuia să văd cu ochii mei cum tovarăşii mureau înăbuşiţi, unul după altul. La urmă am rămas în viaţă numai eu şi George şi deoarece ne simţeam şi noi sfârşitul aproape, am luat hotărârea să ne punem capăt vieţii cu revolverele noastre. Văzui lămurit cum George ducea arma la tâmplă... când deodată uşa cabinei mele fu deschisă şi un bărbat înalt, bărbos, pe care nu-l văzusem încă până atunci, se apropie de noi şi zise: „Opreşte-te, căpitane, totul nu e decât un vis, o prevestire care se va înfăptui abia după zece ani. Azi suntem în ziua de 23 Iulie 1918; de aceea fii cu băgare de seamă la aceeaşi zi a anului 1928.” Omul făcu stânga împrejur şi închise uşa în urma lui. Parcă văd încă şi acum chipul mirat al fiului meu, care stătea ca împietrit lângă mine... Când mă trezii şi răsuflai uşurat dându-ne seama că totul nu fusese decât un vis. N-am mai putut adormi, mă sculai şi în clipa când vrui să ies din cabină, privirea îmi căzu pe calendar şi văzui cu groază că astăzi suntem în 23 Iulie 1928.

— Ce zici d-ta de toate astea?

— Dar bine, domnule căpitan, totul n-a fost decât un vis. Totuşi, găsesc oarecum explicabil că te gândeşti mereu la visul acesta ciudat.

Căpitanul privea îngândurat spre larg. Nu observase dă şi George venise în turn şi-l privea oarecum mirat.

— Bună dimineaţa, dragă tată. Eşti atât de îngândurat astăzi! S-a întâmplat ceva? Bună dimineaţa domnule Rindow. Sper că nu s-a petrecut nimic neplăcut?

Căpitanul se întoarse brusc şi părea că vrea sa se scuture de o povară. Răspunse călduros la salutul fiului său şi adăogă:

— Ce să se fi întâmplat, George? Mă gândeam la vremuri apuse şi mă bucur acum că pot întreprinde împreună cu tine călătoriile astea minunate.

— La fel şi eu, tată, ceva mai frumos nici n-ar putea exista. Nădăjduiesc că vom mai rămâne multă, multă vreme împreună.

— Cum o vrea Dumnezeu, dragă George. Dar ce s-a întâmplat, Rindow? se întrerupse el, văzând că primul ofiţer dusese ocheanul la ochi şi privea cu interes în zare.

— Cred că acolo se află un vas în primejdie, domnule căpitan. E drept că n-am auzit semnalul de alarmă S. O. S., dar se poate ca vasul acelei să n-aibă instalaţie de radio-telegrafie pe bord.

Fără să aştepte comanda căpitanului, primul ofiţer schimbă direcţia „Dox”-ului şi porni de-a dreptul spre vasul în primejdie.

— N-ar fi mai bine, dragă Rindow, dacă ne-am apropia sub apă de el? întrebă căpitanul.

— Nu se poate şti cine se află pe bord.

— E un vas vechi cu pânze, domnule căpitan. Poftim ocheanul meu şi priveşte d-ta însuti într-acolo.

Căpitanul luă ocheanul. Îi duse la ochi, dar abia aruncă o privire prin el că exclamă speriat: Rindow, am văzut uniforme pe punte, trebuie să se afle soldaţi pe bord.

— Cu neputinţă, domnule căpitan. E un vas vechi cu pânze, pe care nu pot fi soldaţi. De sigur că te-ai înşelat.

Farrow mai privi câtva timp prin ochean şi când îl lăsă jos zise:

— Se poate să mă fi înşelat, dar cu toate asta am simţimântul ciudat că vasul acesta ne va aduce nenorocire. Mai bine să mergem sub apă şi să ieşim la suprafaţă abia când îl vom fi examinat din apropiere.

Rindow încuviinţă. După câteva minute minunatul vas dispăru sub apă şi numai periscopul ieşea puţin afară. De aceea căpitanul îl trase îndată înăuntru şi socoti cu exactitate distanţa până la vasul cu pânze. Când va ajunge acolo, vroia să scoată iar

periscopul afară.

După o jumătate de ceas ajunseră la vas şi căpitanul ordonă să se stopeze maşinile. Îndată ce submarinul se opri, el înălţă periscopul până la oglinda apei. Se aflau numai la douăzeci de metrii depărtare şi Farrow putu observa în deplină linişte vasul cu pânze. Nu văzu nici un fel de uniforme şi îşi zise că se înşelase prima oară. Era o rablă de vapor, care stătea nemişcată pe apa.

Pe punte alergau câţiva oameni, dar nu păreau deloc agitaţi, căci căpitanul vedea lămurit cum râdeau chiar.

De rabla asta n-avea ce să-i fie teamă. Era încredinţat că era vorba de un vas pirat care naufragiase pe aici. Pânzele erau întinse şi singurul lucru surprinzător era că vasul stătea cam pe o coastă, ca şi cum ar urma să se scufunde din clipă în clipă.

Căpitanul înălţă încet submarinul şi când atinse oglinda apei, George ridică imediat capacul şi se căţără pe punte. Căpitanul şi Rindow îl urmară, în vreme ce timonierul Plundow rămase la cârmă.

Cei de pe vasul cu pânze nu observaseră încă submarinul. De abia când căpitanul îi strigă, priviră miraţi şi alergară spre parapet.

Căpitanul îl puse pe Rindow să întrebe dacă vasul cu pânze naufragiase şi primi răspuns că se rupsese cârma. Se părea că există şi o gaură la pupă deoarece vasul se apleca pe o parte.

— Aveţi nevoie de ajutor? întrebă Farrow. Unde e căpitanul vostru? Aş dori să-i vorbesc.

Doi oameni alergară în interiorul vasului. În vremea asta Rindow cercetă cu atenţiune rabla şi dădu din cap. Fără îndoială că era un vas pirat, căci pentru transporturi de marfă nu prea era potrivit.

Deodată căpitanul apucă de braţ pe Rindow. Cu ochii holbaţi Farrow privea ţintă spre puntea vasului cu pânze. Acolo se afla un bărbat înalt cu barbă neagră, care tocmai se apropiase de parapet.

— Avaria a fost reparata, domnilor, zise el. Vă mulţumesc că ţineaţi să-mi veniţi în ajutor. Cu cine am onoarea? Numele meu e Hendersen, sunt suedez şi eram în drum spre insulele Samoa.

— Mă numesc Farrow, domnule Hendersen, zise căpitanul. Ştii, de sigur, că sunt căutat pretutindeni şi te-aş ruga să nu vesteşti lumii întâlnirea aceasta.

— Foarte încântat de cunoştinţă, domnule căpitan Farrow, răspunse bărbosul. Ar trebui sa va fiu recunoscător pentru faptul că vroiai să ne ajuţi, dar vreau să-ţi spun adevărul. Sunt... pirat şi

în momentul de faţă am pornit la vânătoare împotriva submarinului căpitanului Farrow. N-am nici o spărtură la vapor şi am simulat numai avaria ca să te atrag încoace pe d-ta... Te rog să rămâi liniştit pe punte căci dacă nu-mi vei da ascultare, distrug imediat frumosul d-tale submarin. Vezi capacele alea deschise şi tunurile dindărătul lor? Da, da, m-am pregătit cum nu se poate mai bine. Căci vreau să iau răsplata oferită.

În peretele înalt de bord se deschiseră câteva chepenguri şi prin acestea fură împinse afară tunuri care îşi îndreptară ţevile spre submarin.

Căpitanul rămase îngrozit pe punte. Apariţia bărbosului îl speriase atât de mult încât se gândi prea târziu la salvare. Petre, care venise în turn, se aşeză în faţa lui George, ca şi cum ar fi vrut să-l apere de o mare primejdie.

În cele din urmă căpitanul se dezmetici şi răspunse:

— La cât se urcă premiul care s-a pus pe capul meu? Poate îţi ofer eu mai mult.

— N-are nici un rost să tratăm în privinţa asta, răspunse bărbosul. Pe bordul meu se află douăzeci de marinari francezi şi un ofiţer, care mi-au fost puşi la dispoziţie de guvern. Uite-i că şi vin, vei putea vorbi d-ta însuţi cu ei. Eu mi-am făcut datoria şi-am câştigat pe bună dreptate premiul.

Pe punte apărură într-adevăr mulţi marinari francezi, comandaţi de un ofiţer. Acesta se apropia de parapet şi salută, zâmbind, pe Farrow.

— De sigur că nu v-aţi aşteptat, domnule căpitan, că odată şi odată tot vă vom prinde printr-o şiretenie, zise el.

— Acum rolul d-tale s-a terminat.

— Nu spune încă asta, răspunse Farrow. Dac-ar fi să-mi pierd submarinul, ne vom prăpădi cu toţii şi d-ta şi rabla aia cu pânze. În vreme ce tunurile d-voastră sunt îndreptate spre submarinul meu, torpilele mele nu aşteaptă decât clipa să fie slobozite asupra rablei d-voastră. După cea dintâi ghiulea ce-o veţi trage, două torpile vor porni din lansatoarele lor.

Ofiţerul privi în jos şi păli. La asta nu se gândise. N-ar fi putut distruge submarinul cu o ghiulea, Înainte ca cei de pe „Dox” să aibă timp să arunce torpilele.

— Fii înţelegător, domnule căpitan Farrow. Stărui ofiţerul. De ce vrei să ne distrugi pe toţi? Curtea marţială franceză nu va fi atât de aspră cu d-ta, căci ai venit adesea în ajutorul multora care se aflau în primejdie. Predă-mi submarinul şi voi face tot ce-mi va sta în putinţă ca să nu ţi se dea o pedeapsă prea grea.

— Cât despre predare nici nu poate fi vorba, răspunse căpitanul. Una din două: sau îmi păstrezi submarinul şi plec de aici nestingherit sau ne prăpădim cu toţii.

— Asta e ultimul d-tale cuvânt, domnule căpitan Farrow? întrebă încă odată ofiţerul.

— Cam aşa. Vă dau trei minute timp, apoi lansez torpilele. Mai bine să pier în luptă decât să cad prizonierul d-voastră.

Rindow, care stătea în turn şi nu putea fi văzut, înţelesese fiecare cuvânt. Cu de la sine putere dădu ordin să se pregătească două torpile şi să fie gata totul pentru afundare.

Farrow stătea pe puntea „Dox”-ului cu ceasornicul în mână şi aştepta să treacă cele trei minute. Trecuseră numai două, când ofiţerul francez strigă:

— Domnule căpitan, am nesocotit amândoi situaţia. Vreau să cad la o înţelegere cu d-ta. Voi pune să se tragă înăuntru tunurile şi îţi voi da timp să te îndepărtezi, îţi atrag însă atenţia că la o nouă întâlnire nu voi mai aştepta până îţi vei pune la punct torpilele, ci îţi voi găuri imediat vasul. Acum îţi dau timp trei minute să dispari. Din moment ce acestea s-au scurs, pornesc iar vânătoarea împotriva d-tale.

— Ne-am înţeles, domnule, răspunse râzând căpitanul, căruia răgazul acesta îl păru îndestulător pentru a se afunda repede.

Dispăru în turn cu tovarăşii săi, capacul fu închis şi dădu comanda de afundare. Dar lucrurile nu merseră chiar atât de repede cum îşi închipuise căpitanul Farrow. Răgazul era prea scurt şi când cele trei minute se scurseseră, submarinul se afla abia la doi metri sub apă.

În clipa următoare s-auzi o bubuitură „Dox”-ul fu zguduit şi începu să se afunde cu repeziciune.

Căpitanul privi înspăimântat la George şi Rindow, dar înainte ca aceştia să poată spune ceva, Petre dădu buzna în turn şi strigă:

— Submarinul se îneacă, domnule căpitan, am fost atinşi rău. Ghiuleaua a făcut o spărtură largă în proră şi nu ne putem ridica la suprafaţă, deoarece şi unul din tancuri a fost nimerit.

— Uşa spre celelalte încăperi e închisă şi nu cumva sunt şi răniţi? întrebă căpitanul, îngrijorat.

— Rănit n-a fost nimeni, domnule căpitan şi uşa am închis-o eu imediat, căci am bănuit că se va întâmpla o nenorocire. Trei minute erau prea puţin...

O zguduitură puternică cutremură din nou vasul care tocmai atinsese fundul mării. Căpitanul stabili că se aflau la o adâncime de patruzeci de metri şi alergă în sala maşinilor, ca să vadă ce

spune inginerul Hagen.

Acesta îi ieşi înainte foarte agitat.

— Nu se poate face nimic, domnule căpitan, zise el – nu mai putem deschide uşa ca să intrăm în partea din faţă. Tancurile din spate şi sala maşinilor sunt nevătămate, dar cu toate astea nu ne putem ridica la suprafaţă.

— Cât oxigen mai avem, dragă Hagen?

— Cât timp ne mai putem ţine sub apă?

— Dacă vom faci economie, ne va ajunge pentru trei zile. Merinde avem pentru o săptămână şi apă de băut cam tot pentru atâta vreme.

— Atunci va trebui să încerci să astupi gaura pe dinafară, dragă Hagen. Poţi face asta în trei zile?

— Cu neputinţă, domnule căpitan, chiar dacă aş lucra zi şi noapte cu oamenii mei. Reparaţia va dura pe puţin patru sau cinci zile.

— În cazul acesta nu ne va ajunge oxigenul şi ne vom înăbuşi înainte de a isprăvi treaba.

— În privinţa asta nu mă îngrijorez prea mult, de aer voi face eu rost, căci nu degeaba am adaptat descoperirea aia nouă la instalaţia de părăsire a vasului sub apă. Pe acolo vom ridica la suprafaţă tubul flexibil de aluminiu, a cărui greutate va susţine cu uşurinţă rezervorul cu oxigen. Electromotoarele noastre sunt încă în ordine şi pot suge aer de afară. M-am aşteptat mereu la un astfel de accident. Primejdia cea mare o constituie faptul că francezii vor trimite scafandri ca să caute submarinul. De aceea nu putem rămâne mult timp aici.

— Dar cum vrei să faci ca să putem pleca, dragă Hagen? Ştii doar că nu ne putem ridica cu partea dinainte.

— Deocamdată nici nu e nevoie de asta, domnule căpitan, principalul e să ridicăm elicea. Apoi, cu ajutorul electromotoarelor mergem încetişor câţiva kilometri pe fundul mării. Fireşte că vârful submarinului va trebui să se târască, întocmai ca o trenă.

— Nu va fi prea primejdios, dragă Hagen?

— Dacă mergem cu băgare de seamă. Nu. Voi aranja imediat totul ca să ne putem îndepărta cât mai curând de locul acesta, care de sigur ca şi fost însemnat cu vreo geamandură.

— Tată, atunci ar fi cât se poate de nimerit să mai aşteptăm aici puţin, apoi să ne lăsăm în apa ca să căutăm geamandura. Vom putea afla imediat, în acelaşi timp, dacă rabla aceea se mai, află sus sau s-a cărăbănit.

— Ceea ce putem foarte bine vedea de jos. Dacă a plecat,

îndepărtăm pur şi simplu geamandura şi atunci francezii ne vor căuta mult şi bine.

— Da, aşa trebuie să facem, domnule căpitan, răspunse Hagen. Voi putea să mă ocup îndată de spărtură; poate că nici nu e atât de gravă după cum credem noi.

— Bine. Luaţi-l însă cu voi şi pe Petre, căci n-aş vrea să te las astăzi să lucrezi singur, George. Am motivele mele pentru asta, pe care vi le voi împărtăşi însă mai târziu.

George porni în grabă să-l caute pe Uriaş şi să-şi pună costumele de scafandru.

Tot echipajul se adunase la pupa vasului. Petre îi trezise la vreme şi purtase de grijă ca toţi să fie la posturile lor. Salvase astfel pe mulţi din camarazii săi.

Căpitanul se apropie acum de el şi le zise că pentru moment n-aveau de ce să se teamă, căci pericolul nu e atât de apropiat.

II.
ÎNGROPAŢI DE VII.

ADUSE PE GEORGE ŞI HAGEN la locul cu pricina şi, cu puteri unite, traseră în jos geamandura care avea în partea de sub un steguleţ galben. Cei trei tovarăşi se înapoiară apoi pe submarin.

Hagen comunică lui Farrow rezultatul cercetărilor sale. Situata părea să fie disperată, deoarece inginerul socotea că reparaţia va dura cel puţin două săptămâni.

— Deocamdată să părăsim locul acesta şi să căutăm s-ajungem cât mai departe, zise Hagen. E drept că am tras în apă ancora, dar e sigur că francezii vor găsi totuşi locul.

— Mi-a. Venit o idee minunată, tată, zise George. Înălţăm iar geamandura şi tu vei scrie o scrisoare Francezilor că ai izbutit să te cărăbăneşti. Scrisoarea asta o învelim bine şi o fixăm de partea de sus a geamandurii. Când vor veni francezii, vor da îndată de ea şi vor renunţa să ne mai caute.

— Ideea e bună. Încuviinţă inginerul Hagen.

— Bine, voi scrie imediat o scrisoare, răspunse căpitanul. În felul acesta scăpăm cel puţin de francezi. Ce se va întâmpla însă cu noi. Zău nu ştiu. Apa şi merindele nu ne vor ajunge pentru două săptămâni.

— Despre asta vom vorbi mai târziu, poate găsesc tot eu o soluţie, zise George.

În vreme ce căpitanul scria scrisoarea, George avu o convorbire mai lungă cu Petre. Acesta dădu mereu din cap; în cele

din urmă zâmbi şi întinse tânărului mâna.

— Bine, domnule George, sunt de partea d-tale, dacă e vorba să-i salvăm pe camarazi zise el, cred însă că încercarea asta nu prea are sorţi de izbândă. E drept că „Insula Odihnei” nu e atât de departe, dar până să ne întoarcem de acolo camarazii noştri vor fi flămânzit dea binelea.

— Va trebui să ne grăbim cât mai mult. Petre şi am încredere în steaua mea norocoasă. Principalul e, fireşte, ca tata să-şi dea încuviinţarea.

În clipa aceasta se înapoie căpitanul cu scrisoarea, pe care o închisese într-o cutie de tablă. George şi Petre îşi puseră din nou căştile şi părăsiră submarinul.

În vremea asta inginerul ordonase să se ridice puţin vasul în partea dindărăt, dat fiind că acolo tancurile fuseseră golite întrucâtva. Prin faptul acesta elicea se ridică cu vreun metru şi jumătate de pe fundul mării şi putea lucra în voie. În vreme însă ce George şi Petre erau în apă. El puse motoarele în funcţiune şi... submarinul se puse imediat în mişcare. Fireşte, foarte încet, aşa fel că George şi Petre se putură urca la repezeală. Rămaseră în pragul uşii deschise a cămăruţei şi luau seama la mersul vasului.

Deodată acesta se izbi de o piedecă şi... se opri. George şi Petre, cari, ca întotdeauna când se lăsau în apă. Aveau cu ei securi, săriră iarăşi afară ca să vadă ce se întâmplase.

Era o stâncă mică de mărgean, înaltă doar de o jumătate de metru. Cel doi camarazi începură s-o cioplească cu securile şi când o înlăturară cu tot „Dox”-ul porni mai departe.

După cinci ceasuri de mers străbătuseră vreo zece kilometri şi căpitanul socoti că e de ajuns. Hagen lăsă vasul iar pe fundul mării şi ajutat de toţi marinarii, începu să împreuneze bucăţi mici de plăci blindate.

George se duse la tatăl său, în cabina acestuia.

— Tată, începu el – situaţia pare disperată şi e foarte îndoielnic dacă inginerul nostru va izbuti să facă ceva cu bucăţile alea de oţel. Am o idee nouă şi am venit să-ţi cer încuviinţarea. Există un mijloc de scăpare.

— Atunci să ştii că este vorba iarăşi de ceva primejdios. Hai, s-auzim, băietei.

— Tată vreau să plec cu Petre şi să încerc să ajung cât mai repede la „Insula odihnei”. Vom aduce de acolo merinde şi apă destulă, ca inginerul Hagen să-şi poată sfârşi lucrul în linişte.

— Dar cum vrei s-ajungi la „Insula odihnei”, George? Doar n-ai nici o barcă.

— Uite cum îmi închipui eu treaba, tată: avem pe bord colaci de salvare pe care ni-i vom pune eu şi Petre. Ne ridicăm în sus cu costumele de scafandru, îndepărtând plăcile de plumb şi lăsând să pătrundă aer în costume. Sus ne vom scoate căştile şi când vom vedea apoi un vapor, vom dezbrăca repede costumele şi vom cere să ne ia pe bord. Kard va trebui să ne lege, pentru ca, în cazul când nu vom zări nici un vapor, să ne tragă înapoi în apă. Colaci de salvare ne vor ţine la suprafaţă. Kard va trage în jos costumele noastre, apoi vom încerca să ajungem la insulă cât mai repede cu putinţă. Va trebui să-mi dai însă bani destui ca să-mi pot cumpăra la nevoie o barcă cu motor, de curse:

— Dragul meu, ideea ta nu e de loc rea. Voi vorbi cu Rindow în privinţa asta. La înapoiere aduceţi cu voi patru costume de scafandri, din care două va vor folosi vouă ca să ajungeţi iar în submarin. Stai niţel aici, eu mă duc să vorbesc cu Rindow. Sunt sigur că şi el va găsi bună ideea ta.

Căpitanul plecă şi se întoarse după puţin timp cu doctorul Bertram şi primul ofiţer. Erau şi ei de părere ca George şi Petre să întreprindă încercarea aceasta îndrăzneaţă.

Petre Uriaşul fu chemat imediat. Era ora două după amiază. Căpitanul dădu lui George o sumă însemnată de bani şi peste o jumătate de ceas totul era pregătit. Sub costumele lor de scafandru George şi Petre purtau colaci de salvare şi îndepărtaseră plăcile de plumb de la tălpi.

După ce îşi luară rămas-bun, ieşiră afară din submarin şi Kard le legă nişte frânghii de piciorul drept. Lăsară să intre puţin oxigen în costume şi imediat se ridicară încet la suprafaţă. Cum ajunseră sus şi priviră în jurul lor, zăriră îndată un vapor care venea spre ei.

Acum trebuiau să lucreze repede. Petre deşurubă casca lui George şi-i dădu drumul în apă. Kard o va prinde acolo. Apoi George îndepărtă casca Uriaşului şi după aceea amândoi îşi scoaseră la repezeală costumele. La un semnal dat cu funia, Kard ştiu că un vapor se afla pe aproape şi trase cele două costume în apă.

Petre şi George începură să se zbată ca doi naufragiaţi şi făcură semne cu batistele. Fură zăriţi şi după un sfert de ceas se aflau pe bord în faţa căpitanului.

Aflară că vaporul mergea spre insulele Tonga, ceea ce-l umplu de bucurie pe George. Cei doi camarazi se dădură drept naufragiaţi de pe un vas cu pânze şi căpitanul îi primi cu ospitalitate.

A doua zi dimineaţă ajunseră la destinaţie după ce-şi luară rămas-bun de la căpitan şi echipaj, plecară în căutarea unei bărci cu motor. Într-o colonie George găsi un bric solid cu maşini puternice. La început proprietarul nici nu vru s-audă de vânzare, dar când tânărul îi oferi o mie de lire sterline se lăsă înduplecat.

Nu era o barcă cu motor, de curse, cum ar fi dorit George, dar ţinea totuşi bine la drum. Ca să poată trece peste brâul de mărgean al „Insulei Odihnei” George mai cumpără o luntre uşoară.

Cei doi camarazi se îmbarcară pe bric şi porniră spre sălaşul lor. Mergeau cu mare iuţeală şi făceau cu schimbul la motor, ca să nu obosească. Ceasurile treceau unul după altul şi spre seară ajunseră aproape de insula lor. Din clipă în clipă trebuia să se ivească în zare brâul de mărgean.

Dar se înnopta fără ca să-l zărească. Abia spre miezul nopţii ajunseră la ţintă. Înainte însă ca să poată debarca acolo, zăriră în apropiere un alt vas care se oprise în loc. George se gândi imediat la vasul cu pânze care îi bombardase şi dat fiind că, din fericire, bricul său mergea fără luminile de poziţie, făcu un viraj mare ca să ajungă din partea cealaltă la brâul de mărgean.

Vasul străin trebuie să fi auzit însă zgomotul motorului şi se puse imediat în mişcare. Necăjit că piedeca asta îi încurcă socotelile, George stopă. Lăsă bricul să plutească lin spre brâul de mărgean şi se sfătui cu Petre cum ar putea trage pe sfoară pe cei de pe vasul străin.

— Eu o să mă duc să ridic luntrea deasupra stâncii, zise George – iar tu vei pleca mai departe ca să atragi vasul străin după tine. Să te înapoiezi însă îndată pe furiş, căci îţi voi trimite – trei oameni de-ai noştri care vor putea să se plimbe cu bricul până vom fi noi gata cu pregătirile de călătorie.

— Aşa voi face, domnule George. Dumneata găseşti un leac la toate, răspunse Petre. Aşa, uite ici stânca; acum ia-o repede de partea cealaltă cu luntrea. La revedere.

Bricul se puse iar în mişcare şi trecu pe dinaintea celuilalt vapor, care îşi schimbă imediat cursul. George văzu cu bucurie că planul său reuşea şi vâsli spre insulă.

Cum debarcă acolo se şi auzi strigat pe nume. Un camarad se aflase întâmplător în locul acela şi observase cu ocheanul de noapte vasul misterios, care se ivise după ce se înnopta.

— Submarinul s-a scufundat, povesti George – dar inginerul Hagen crede că va putea repara spărtura dacă vom putea aduce acolo merinde şi apă îndestulătoare. Am cumpărat un bric pe care

va trebui să luăm câţiva marinari. Merindele le putem împacheta în lăzi mari de metal şi să le dăm drumul în apă – la locul unde s-a scufundat „Dox”-ul, iar apa o vom turna prin ţeava de aluminiu. Dacă totul merge bine, submarinul e salvat şi vom putea porni din nou în frumoasele noastre călătorii.

Camaradul rămase la început îngrozit. George îl linişti, însă, sfătuindu-l să nu slăbească din ochi vasul misterios care mergea mereu în urma bricului.

Tânărul porni apoi singur spre colonia întemeiată de tatăl său. Cu toată ora înaintată, apariţia lui stârni agitaţie. Cei care dormeau se treziră repede şi după aflară vestea care îi întristă mult, se puseră imediat pe lucru, pentru ca bricul să se poată înapoia fără întârziere ia locul catastrofei.

Peste două ceasuri totul era pregătit. George se întoarse la camaradul pe care-l lăsase de păzit de la care află că bricul şi vasul celălalt nu se arătaseră încă.

Mai aşteptară aproape un, ceas pe ţărm. Deodată se auzi zgomot de motor şi imediat de ivi în lumina lunei bricul şi vasul străin, care, după cum se vedea lămurit acum, era un yacht.

— Dacă nu mă înşel – zise George, yachtul acesta l-am mai văzut eu undeva... îmi pare foarte cunoscut.

— Poate că şi e un cunoscut, răspunse camaradul. L-o fi aducând înapoi Petre al nostru. Ia te uita, domnule George, stau alături acum.

Cele două vase păreau să ancoreze. George văzu cum o bărcuţă fu lăsată pe apă, apoi, îndreptându-se spre brâul de mărgean. Tânărul zări într-unsa doi oameni, care ridicară barca peste zidul stâncos şi se urcară apoi din nou în ea.

Înainte de a debarca, George recunoscu pe străinul care se afla alături de Petre.

— Ah, profesorul Holger! exclamă el, uimit. Ce surpriză! Ai oameni de încredere pe bord care nu vor trăda ascunzătoarea noastră?

— Bună ziua, domnule George, mă bucur din inimă că te întâlnesc. Poţi fi liniştit, am pe yacht numai un marinar mut, care nu ştie nici să scrie nici să citească. E prost de dă în gropi dar lucrează cât zece. Şi fiica mea Ellen e pe bord. Am pornit încoace singur, lăsându-i pe oamenii mei pe o insuliţă, deoarece tatăl d-tale m-a sfătuit să viu fără însoţitori dacă voi avea odată nevoie de el.

În vremea asta barca ajunsese la ţărm şi profesorul strânse călduros mâna tânărului.

— Am aflat cu spaimă despre nenorocirea ce v-a lovit, urmă el – şi nădăjduiesc să vă pot ajuta cu aparatul meu pentru adâncimi. De fapt, altceva m-a adus încoace, dar despre asta vom vorbi mai târziu.

George îşi conduse musafirul în colonie, pe care i-o arătă în toată graba. Petre alese şase camarazi care urmau să vie pe bric. Pentru yachtul profesorului fură aleşi alţi şase oameni deoarece acesta ţinea morţiş să meargă la locul nenorocirii, merindele şi apa fură transportate pe bordul bricului şi înainte de răsăritul soarelui totul era pregătit ca să poată porni la drum.

— Ce-ai mai făcut de când nu ne-am văzut, domnule profesor? întrebă George.

— Ai mai descoperit ceva?

— Din păcate încă nu, domnule George. Am însă un lucru căruia as vrea să-i dau de rost şi de asta am venit încoace ca să cer ajutorul tatălui d-tale. Gând submarinul d-voastră se va înapoia cu bine, îl voi ruga ceva pe căpitan. Deocamdată nu vreau să vorbesc încă nimic despre asta şi te rog să nu mi-o iei în nume de rău.

Înainte de a pleca îi dădu în gând lui George că ar putea lua şi o placă blindată mare, ca inginerul să poată face mai repede reparaţia. Se duse îndată la atelier şi alese una, care. După părerea lui, se va potrivi.

O aduseră pe bordul bricului şi cu o jumătate de ceas înainte de răsăritul soarelui porniră la drum. Spre seară ajunseră cu bine la locul unde trebuia să se afle submarinul.

George îşi îmbrăcă imediat costumul de scafandru şi la fel făcu profesorul, care ţinea să coboare; şi dânsul în mare. Pe de altă parte, Petre începu să facă pregătirile pentru lăsarea la apă a plăcii de oţel.

Profesorul şi George îşi dădură drumul încetişor în adânc. Amândoi aveau lămpi electrice speciale cu ajutorul cărora puteau vedea lămurit în jurul lor. Ajunseră pe fund aproape de tot de submarin.

În timpul nopţii, inginerul Hagen nu putea lucra, căci se temea ca lumina lămpilor electrice să nu fie zărită de la suprafaţă. George bătu în peretele submarinului, imediat să auzi semnalul cunoscut dinăuntru, uşiţa cămăruţei se deschise şi cei doi putură intra.

III.
O NOUĂ DESCOPERIRE.

IVIREA LUI GEORGE şi a profesorului stârni mare bucurie. Căpitanul îmbrăţişă călduros pe fiul său, care îi lămuri în câteva cuvinte ce făcuse în vremea asta. Predarea proviziilor trebuia să aibă loc imediat căci se putea să se ivească din clipă în clipă vreun vapor. Erau destule costume de scafandru la dispoziţie; căpitanul înălţă din apă tubul telefonic şi luă înţelegere în felul acesta cu Petre Uriaşul.

Lucrul începu cu înfrigurare. Când cămăruţa de scafandru fu plină, se aduseră înăuntru lăzile de tablă. Prin ţeava de aluminiu apa putu fi pompată într-un ceas şi două ceasuri după miezul nopţii totul era terminat. Petre trebuia să vie jos în submarin iar în locul lui urma să urce la suprafaţă timonierul Plundow care avea sa ia comanda ambelor vase.

Căpitanul o salută prin telefon pe fiica profesorului şi făgădui o revedere apropiată. Amândouă vasele vor stopa lângă o insula nelocuită, aşteptând acolo până se vor pune lucrurile la cale.

George şi Petre erau atât de obosiţi încât trebuiră să se culce imediat.

Placa de oţel pe care o aduseseră se dovedi cât se poate de potrivită, aşa încât Hagen putea termina treaba în patru zile. El şi oamenii săi lucrau de zor de dimineaţă până seara. Ţevile de aer erau înălţate numai noaptea, deoarece în timpul zilei lesne s-ar fi putut să fie zărite.

Lucrul înainta văzând cu ochii la spărtura din afară şi la tancul de aer. Petre şi George luau şi ei parte cu sârguinţă. A treia zi, tânărul fiind liber după-amiază, hotărî să facă o plimbare pe sub apă împreună cu Uriaşul.

Hoinăriră pe fundul mării şi văzură multe lucruri interesante. Erau la vreo doi kilometri de submarin, când. Deodată se ivi înaintea lor ceva întunecat.

Păşiră repede într-acolo şi la câţiva metri se opriră.

Uimiţi. Să fi mers în cerc? Înaintea lor se afla... „Dox”-ul.

Recunoscură însă curând că se înşelaseră totuşi, căci apropiindu-se de tot văzură că scheletul acesta trebuie să fi zăcut de mult sub apă. Era acoperit în întregime de scoici şi plante marine.

Ocolind submarinul acesta, îşi dădură în cele din urmă seama că era un vas francez, care se scufundase probabil în vremea

războiului. Nu dădură însă peste nici o spărtură, iar capacul turnului era ermetic închis.

Cei doi camarazi se înapoiară, luară unelte de pe submarinul lor, cu care să încerce să deschidă capacul.

Când George povesti tatălui său despre descoperirea aceasta şi aminti că submarinul n-avea nici o spărtură, căpitanul se sfătui cu inginerul Hagen, care fu de părere să meargă cu „Dox”-ul până la epava cu pricina.

Hagen îşi întrerupse lucrul şi porni cu submarinul, iar după un ceas ajunseră la vasul francez. Inginerul, George şi Petre se apucară îndată de treabă şi izbutiră să deschidă capacul turnului.

În turn găsiră câteva schelete care purtau încă uniforma franceză. Deoarece în interior toată uşile blindate erau închise, apa nu putuse pătrunde decât în turn. Hagen fu de părere să nu se deschidă uşile acesta, căci altfel s-ar umple tot vasul cu apă, Ceea ce vroia el să împiedece. Luă hârtiile din buzunarele comandantului, închise la loc capacul şi se înapoia la submarinul lor împreună cu George şi Petre..

— Ce părere ai, dragă Hagen, putem avea vreun folos de pe urma acestei descoperiri? întrebă Farrow.

— Ar trebui să-l cercetez pe dinăuntru, dar asta e cam greu, răspunse inginerul. Înainte de a întreprinde ceva, aş dori să termin reparaţia „Dox”-ului nostru. Trebuie să port de grijă ca să ne putem ridica la suprafaţă în orice moment. O cercetare amănunţită a submarinului francez ar costa prea mult curent, de aceea aş vrea să termin întâi.

— Ai dreptate. Cât timp va dura reparaţia?

— Poimâine dimineaţă sper să mă pot ridica la suprafaţă, răspunse inginerul. Dacă voi mai avea. Atunci destul, curent, voi porni imediat să cercetez celălalt submarin. Pentru asta va trebui să fac o gaură în turn şi să introduc acolo un tub cu o pompă electrică, alimentată de pe vasul nostru cu curent electric printr-un cablu. Apoi, eu cu George şi Petre voi întră în tura şi voi înainta pe măsură ce apa va fi pompată afară. Fireşte că va trebui să închidem bine turnul în urma noastră. Dacă va fi cu putinţă să ridicăm submarinul acesta, îl vom remorca până la insula noastră şi cred că ne vom putea folosi de el cândva.

George ardea de dorinţă să cerceteze submarinul francez. Când avea o clipă de răgaz se ducea să-l examineze pe dinafară.

În vremea asta căpitanul cu Rindow cercetaseră hârtiile găsite în buzunarele comandantului francez. Trebuie să fi fost un bărbat foarte tânăr încă, deoarece Farrow văzu din ele că se călătorise cu

puţin înainte de a porni la drum.

Exact la vremea făgăduită, Hagen anunţă ca „Dox”-ul lor e gata reparat şi că pot face acum încercarea de a se ridica la suprafaţă.

Fiecare se grăbi să-şi ocupe locul său. În cele din urmă se auzi comanda căpitanului în sala maşinilor. La început, submarinul nu se clinti, dar deodată se simţi o zguduitura şi imediat minunatul vas începu să se ridice.

Înainte de a atinge suprafaţa apei, Farrow înălţă ca de obicei, periscopul. Pe tot întinsul mării nu se zărea nici un vapor şi când vasul se ridică şi mai mult şi căpitanul putu deschide capacul turnului, respiră cu nesaţ aerul proaspăt. Tot echipajul veni pe punte şi izbucni în urale însufleţite.

— Îţi mulţumesc din suflet, dragă Hagen, zisei căpitanul. Numai d-tale îţi datorăm ca ne vedem iar la suprafaţă.

— Ce facem acum? Vrei să porneşti imediat la cercetarea epavei submarinului francez?

— Da, domnule căpitan, dar mai înainte aş vrea sa fac un drum pe apă ca să încarc acumulatorii. Voi avea nevoie de mult curent colo, jos.

— Atunci propun să punem în locul acesta unde semn şi să mergem la „Insula odihnei” care nu e departe de aici. Ai noştri vor fi neliniştiţi daca nu vor avea veşti de la noi.

— Putem face şi asta, domnule căpitan, cu atât mai mult cu cât îmi pot da atunci mei bine seama cum merge vasul nostru şi dacă totul e în regula. Ce vom face însă cu bricul cu motor, de care nu ne putem folosi pe insula noastră?

— M-am gândit şi eu la asta, dragă Hagen. De vândut nu-l putem vinde, cel mult să-l ascundem undeva, poate ne putem folosi vreodată de el. Cunosc eu o peşteră ascunsă pe o insulă singuratică, a cărei intrare e acoperită cu plante agăţătoare. Putem piti acolo bricul. Aşa. Acum să pornim mai departe. Petre a pus semnul, aşa că vom regăsi locul când ne vom înapoia.

Cu viteză mare „Dox”-ul luă direcţia spre „Insula odihnei”, unde ajunseră cu bine. Cele două Vase fură ancorate într-un golf şi mare fu bucuria camarazilor când se ivi submarinul. Ellen Holger salută cu bucurie pe tatăl ei şi echipajul „Dox”-ului. Aveau de gând să petreacă noaptea aici şi abia a doua zi dimineaţă să se înapoieze pentru a începe cercetările cu privire la submarinul francez scufundat.

Când se înnopta, căpitanul puse oameni de pază, apoi, însoţit de George şi doctorul Bertram merseră la yachtul profesorului,

care vroia să le comunice acum de ce venise pe „Insula odihnei”.

În cabina confortabilă a profesorului luară cina şi în vreme ce Ellen Holger îi servea pe oaspeţi tatăl ei povesti următoarele:

— Acum câteva zile, un defect la motoare m-a silit să mă opresc pe o insuliţă din grupul insulelor Phonix. Nu credeam să întâlnesc vreun om pe insuliţa aceea, aşa că fui foarte mirat când descoperii într-un luminiş din pădure o colibă mititică, în care locuia un bătrân. Acesta era singurul om de pe insulă şi când intrai în colibă îl găsii pe moarte în culcuşul său. Fireşte că încercai să-i viu în ajutor, dar omul ştia singur că nu mai e scăpare pentru el. Puţin înainte de a-şi da sufletul îmi istorisi o poveste ciudată, pe care nici nu-mi vine s-o cred. Zicea ca sub insulă s-ar afla un tunel care duce într-o peşteră, care însă nu e umplută complet cu apă, pentru că ar sta jumătate deasupra mării. După spusele bătrânului, în peştera aceasta ar locui oameni care n-au văzut niciodată lumina zilei. Cică ar fi pitici care se hrănesc numai cu peşti. Apoi vorbele bătrânului deveniră încâlcite, astfel că abia pricepui ce spunea. Vorbea despre un monstru şi altele la fel. Când fu aproape să-şi dea sufletul, îşi recăpătă cunoştinţa şi mă rugă să pornesc cercetări dacă într-adevăr sălăşluieşte colo în apă „Zeul mării”. La început crezul că aiurează, mai târziu însă mă pusei pe lucru şi cercetând insula cu băgare de seamă văzui că era presărată cu deluleţe, care înăuntrul lor puteau avea vreo peşteră. Începui să, caut intrarea tunelului, dar în zadar. Eram gata să întrerup cercetările şi să plec de acolo, când găsii pe fundul mării obiectul acesta. Şi acum te rog să-mi spui, domnule Farrow, ce să fie asta.

Dintr-un dulăpior profesorul scoase ceva şi-l dădu căpitanului. Acesta privi mirat obiectul şi clătina capul. Doctorul Bertram, cate se îndeletnicise mult cu ştiinţele naturale, puse mâna repede pe obiect care semăna cu o suliţă mică şi avea un cârlig în vârf. Era lung de vreo jumătate de metru.

— Ştii d-ta ce e asta, domnule profesor? exclamă doctorul. E o aşa numită suliţă-undiţă. Am citit undeva că există popoare care se folosesc de suliţele astea pentru prinderea peştilor, am uitat însă care anume şunt acele popoare. Din descoperirea aceasta îţi poţi da seamă însă că povestirea bătrânului se întemeiază pe adevăr.

— Aşa dar crezi şi d-ta că există peştera aceea şi locuiesc acolo oameni? întrebă profesorul.

— Fireşte că cred, că suliţa asta e o dovadă. Altfel cum să fi ajuns ea în apă? Vreun pitic, dacă există într-adevăr asemenea

fiinţe acolo – a pierdut-o odată la pescuit şi peştele a târât-o apoi afară prin tunel.

— Aşa mi-am spus şi eu, domnule doctor. De aceea am venit la d-ta, domnule Farrow. Căci numai d-ta ai putea găsi tunelul acesta, cu ajutorul minunatului d-tale „Dox”. Vrei să mă ajuţi?

— Fireşte că te voi ajuta, dragă domnule profesor. Mai întâi însă trebuie să ne înapoiem la submarinul francez scufundat, pe care aş vrea să-l ridic la suprafaţă. Cred că vii şi d-ta. Nu?

— Cu plăcere, domnule Farrow.

Cei trei camarazi se despărţiră de gazdele lor şi se duseră să se culce.

Înainte de a răsări soarele „Dox”-ul se afla iar pe drum. Când se lumină de ziuă ajunseră la locul însemnat şi căpitanul ordonă afundarea. Se opri exact lângă epava submarinului francez şi inginerul Hagen se puse îndată pe lucru ca să facă o gaură în turn, ceea ce izbuti fără multă osteneală. Se introduse apoi o ţeava şi o pompă electrică. Hagen, George şi Petre intrară în turnul epavei şi închiseră la loc capacul în urma lor. Apa din turn începu să scadă încetul cu încetul, mulţumită funcţionării pompei de afară, şi când încăperea fu deşartă, Hagen încercă să deschidă uşile blindate. Aer nu mai exista aici, de aceea trebuiau să-şi păstreze căştile pe cap.

Lucru neplăcut era numai că pretutindeni zăceau împrăştiate schelete îmbrăcate în uniformă. Căpitanul hotărâse ca acestea să fie înmormântate pe „Insula odihnei” dacă Hagen va izbuti să ridice la suprafaţă epava.

Uşile blindate fură deschise destul de uşor. George numără vreo patruzeci de bărbaţi care îşi găsiseră moartea aici. Prin ce chinuri trebuie să îi trecut nenorociţii.

În vreme ce George şi Petre adunară într-o încăpere morţii, Hagen cercetă cu atenţiune submarinul ce să-şi dea bine seama de pricina catastrofei. Găsi în cele din urmă că pompele de aer comprimat nu erau în regulă. Din păcate nu găsi piese de rezerva pe bord, aşa că se văzu nevoit să demonteze pompele ca să le poată lua cu sine. Era o muncă grea dar o terminară în două ceasuri.

Închiseră la loc uşile şi se înapoiară pe bordul submarinului lor cu pompele demontate. Inginerul explică lui Farrow cauza catastrofei şi îşi exprimă părerea că va fi uşor să scoată la suprafaţă, epava.

Reparaţia pompelor de aer nu ţinu prea mult, în schimb le luă timp repararea unei găuri în peretele vasului şi s-o astupe apoi

repede din nou ca să nu pătrundă apă în încăpere. Prin gaura aceasta Hagen vroia să tragă un cablu, ca să poată pune în funcţiune pompele.

Urcă din nou în turn, împreună cu George şi Petre aşteptară aici până fu golita apa. Prin asta încăperea ramase aproape lipsită de aer. Apoi se apucă să monteze pompele.

Tragerea unui cablu lung se îndeplini fără greutăţi şi la cea dintâi încercare pompele începură să lucreze cum trebuie. Acest lucru de nimic fusese deci de vină, că patruzeci de oameni tineri şi-au găsit moartea în fundul Oceanului.

Hagen se înţelesese cu căpitanul ca, în cazul când submarinul francez se va ridica, să se înalţe şi el cu „Dox”-ul în acelaşi tempo, ca să evite ruperea cablurilor.

În cele din urmă putu da semnalul de ridicare la suprafaţă. Pompele funcţionau fără răgaz. Apa fu golită din tancurile de balast, totuşi vasul nu se clinti. Se lipise parcă de fundul mării.

Printr-un semn Farrow dădu de înţeles să se tragă cablul electric, deoarece acum, când forţa de atracţie a fundului mării va slăbi, avea de gând sa se ridice repede, cu care prilej s-ar putea întâmpla să se rupă cablul.

Lucrul se îndeplini fără greutate. Trei marinari cu costume de scafandru încercară cu drugi de fier să desprindă puţin vasul de pământ. Deodată se produse o smucitură puternică în scheletul submarinului; Hagen, George şi Petre simţiră cum se ridică repede în sus, apoi cu o smucitură, se opri iarăşi. George se apropie de capacul turnului şi vru să-l deschidă, ceea ce nu merse însă prea uşor, deoarece în turn era aproape vid. În cele din urmă tot izbuti şi îşi scoase repede casca de scafandru. Îndărăt în vas nu se putea duce fără ea, deoarece toate încăperile trebuiau să fie aerisite mai întâi.

Din fericire nu se vedea nici un vas pe toată suprafaţa apei şi când căpitanul se ridică şi el cu „Dox”-ul şi aruncă un nou cablu spre submarinul francez, care putea fi tras acum prin deschizătura turnului – ventilatoarele electrice începură să vâjâie şi după un sfert de ceas Hagen, George şi Petre îşi putură scoate costumele de scafandru şi să lucreze liberi.

— Mai bine ar fi să aşteptăm noaptea, domnule căpitan, îşi dădu cu părerea Rindow. Cât de lesne ne-ar putea surprinde un vapor aici. Noi ne-am putea afunda cu „Dox”-ul, dar atunci toate sforţările noastre ar fi fost zadarnice, căci ar trebui să lăsăm în părăsire submarinul francez.

— Ai dreptate, dragă Rindow. Să sperăm însă că nu-l vom

pierde atât de uşor. Am trimis oameni pe el ca să cureţe motoarele. Poate că izbutim să-l facem să meargă, altminteri ar trebui să-l remorcam. Acumulatoarele nu mai sunt de nici un folos şi va trebui să le înlocuim mai târziu, cu altele noi, dacă va merita osteneala bine înţeles.

Două ceasuri nu se mişcară de lângă submarinul francez. Apoi Hagen vesti că unul din motoare era în regulă. Unsese din nou şi elicea, aşa că acum vasul putea merge încet, cel puţin.

— Atunci să transportăm imediat combustibil, Rindow, căci nu vreau să rămân mult timp aici. E de ajuns dacă Hagen, George şi Petre rămân pe submarinul francez.

— Îl vor aduce ei încet-încet spre golful unde ne aşteaptă camarazii. Vezi, domnule profesor, se adresă el apoi lui Holger, că ne-a reuşit şi întreprinderea aceasta, aşa că nădăjduiesc ca vom izbuti să găsim acum şi „piticii" d-tale.

Toţi marinarii se înapoiară pe „Dox", numai Hagen, George şi Petre rămaseră pe vasul francez.

Acesta se puse încet în mişcare şi porni spre insula singuratică. George stătea la cârmă în turn, în vreme ce inginerul şi Uriaşul rămaseră în sala maşinilor. Făcea o impresie fantomatică mersul acestui vas acoperit cu scoici şi muşchi. Căpitanul îl privea din depărtare, când Rindow exclamă deodată:

— Ia te uită, domnule căpitan, colo se iveşte un vas cu pânze şi vine de-a dreptul spre noi. Trebuie să ne afundăm.

— Dar ce facem cu celălalt submarin?

— Dacă e numai un vas cu pânze, George poate rămâne liniştit dincolo. Oamenii aceia se vor feri să ne ia vasul, căci n-au nici un drept s-o facă. Eu, însă, trebuie să mă las afund.

Strigă lui George câteva indicaţiuni, apoi dădu comanda de afundare. Prin periscop observă timp îndelungat vasul cu pânze şi văzu cum acesta venea de-a dreptul spre submarinul francez.

George observase şi el mişcarea. Atunci îi veni o idee pe care o puse imediat în practică. Cu ajutorul lui Petre, aduse în turn scheletul comandantului, îi puse chipiul pe cap şi-l aşezară în picioare. Aveai impresia că un schelet în uniformă conducea vasul acoperit cu scoici şi muşchi.

George şi Petre se ghemuiră în turn ca să nu fie văzuţi. Nu scăpau din vedere însă vasul cu pânze care se apropiase tot mai mult în vremea asta. Deodată însă se-ntoarse şi luă altă direcţie, gonind pe apa mării. Ideea lui George prinsese: îi înspăimântase pe ceilalţi. (Vezi ilustraţia de pe copertă).

Când vasul nu se mai văzu, cei doi camarazi duseră înapoi

scheletul, apoi tânărul îşi relua locul în turn.

Căpitanul Farrow reveni la suprafaţă şi râse din inimă de ideea fiului său. Dar chipul său căpătă înapoi o expresie serioasă când Rindow zise:

— Domnule căpitan, eu am avut. Presimţirea că această comedie ne va aduce neplăceri. Fără îndoială că vasul cu pânze va da de veste acum prin radiotelegrafie că a văzut aici un submarin care era condus de un schelet. Urmarea va fi că francezii şi englezii vor da fuga încoace, căci vor presupune că ne-am folosit de vreun vicleşug, cred că se şi vede efectul. Ce este, Kard?

— Telegrafistul mi-a dat tocmai o radiogramă pe care a prins-o şi în care se vorbeşte despre submarinul cu scheletul. Uite-o!

— Aşa e că am avut dreptate, domnule căpitan? Trebuie să ne luăm tălpăşiţa cât mai curând căci francezii nu vor întârzia s-alerge încoace. Submarinul celălalt îl putem de-a semeni lăsa afund.

— La asta nu mă învoiesc, dragă Rindow, răspunse căpitanul. Dacă nu putem păstra submarinul, cel puţin morţii să aibă un mormânt ca lumea, după cum au meritat. De îndată ce se va ivi o trâmbă de fum suspectă, camarazii vor trebui să vie pe bordul nostru şi să lase submarinul celălalt în voia soartei. Vor lega iarăşi pe comandant de cârmă, ca un ultim omagiu pentru el, care aduce înapoi patriei submarinul şi oamenii care au luptat şi au murit pentru ea. Peste un sfert de ceas se iviră într-adevăr la orizont două trâmbe de fum care păreau să fie de la nişte distrugătoare. Căpitanul Farrow se apropie de submarinul francez şi chemă pe bordul „Dox”-ului pe Hagen, George şi Petre. Mai întâi trebuiau însa să-l lege pe comandant de cârmă şi să-i puni îndărăt hârtiile în buzunare.

După ce isprăviră cu asta şi cei trei camarazi se înapoiară pe „Dox”, Farrow dădu comanda de afundare Prin periscop observă apropierea distrugătoarelor şi văzu că unul era francez şi celălalt englez; veneau cu o iuţeală ameţitoare spre submarinul fantomă.

Când fură însă aproape se opriră câteva clipe, căci nu-şi puteau lămuri misterul acesta. În cele din urmă Englezul căpătă curaj şi se apropie. Căpitanul Farrow văzu un ofiţer şi patru marinari urcând pe submarin; rămaseră înmărmuriţi în faţa scheletului, apoi dispărură înlăuntrul vasului.

Farrow trase periscopul înăuntru şi se îndreptă spre golful unde îl aşteptau camarazii.

IV.
O FIINŢĂ MISTERIOASĂ.

— NĂDĂJDUIESC CĂ ACUM vom pleca în sfârşit spre insula aceea despre care îţi povesteam, domnule Farrow. Zise profesorul Holger când submarinul ajunsese la golful acela ascuns. Luăm amândouă vasele cu noi şi dacă va fi să întâmpinăm vreo primejdie luăm între noi submarinul dv. ca să nu fie descoperit.

— Ai citit radiograma pe care a răspândit-o în lume englezul şi francezul acela? întrebă căpitanul fără să răspundă la întrebarea profesorului.

— Vrei să spui cu privire la misterioasa descoperire a submarinului... Fireşte am citit-o, oamenii ăia se află în faţa unui mister.

— Pe care îl vor lămuri cit de curând, dragă profesore, îşi vor închipui ei în cele din urmă că eu am scos submarinul la suprafaţă, apoi... apoi fireşte că se va porni iar o vânătoare împotriva noastră, deoarece vor bănui că mă aflu pe aici pe aproape. Nu-ţi pot da, deci, nici o făgăduială, voi încerca, însa, să te însoţesc spre insula aceea. Cel mai nimerit lucru va fi să călătorim toată noaptea, astfel că mâine dimineaţă vom putea fi la faţa locului.

— Aşa m-am gândit şi eu, domnule Farrow. Voi apune fiicei mele să pornească cu yachtul. Oamenii d-tale se mai află încă pe bord.

— Atunci ar putea pleca şi bricul cu motor, domnule profesor. Noaptea pot merge mai repede şi voi fi acolo în acelaşi timp cu ei. Voi da dispoziţiile cuvenite timonierului meu Plundow.

Curând după asta cele două vase părăsiră golful ascuns. Dat fiind că bricul avea o instalaţie de radiotelegrafie, Plundow plănuise să transmită căpitanului său un semnal secret, dacă ar întâlni în drum un vas englez sau francez.

Într-adevăr, după scurt timp „Dox”-ul recepţionă o radiogramă prin care Plundow vestea că vasele de război au început să mişune prin ţinutul unde se aflau, toate având drept ţintă să-l prindă pe Farrow cu submarinul său.

— Atunci trebuie să aşteptăm până s-o înnopta, draga profesorule, zise căpitanul. Vezi că am avut dreptate cu presupunerea mea că duşmanii noştri au ghicit că numai noi am fi putut scoate la suprafaţă submarinul francez. În loc să ne mulţumească însă, suntem urmăriţi cu îndârjire.

Când se înnopta „Dox”-ul porni a drum. Curând se iviră şi duşmanii, pe neaşteptate. Reflectoarele brăzdau marea şi Farrow trebui să cârmească cu dibăcie ca sa poată sa rămână în umbra. Dar un vas de război veni atât de aproape de el încât nu-i ramase alta de făcut decât sa se afunde. Trebuia să-şi urmeze drumul sub apa şi-şi înalta periscopul numai din când în când. Prin asta fireşte ca pierdea mult timp şi se aştepta sa ajungă la insulele Phoenix abia după răsăritul soarelui. Nădăjduia însa sa nu se întâlnească cu nici un vas de război.

Dar speranţa lui îi fu înşelata, căci când soarele răsărise văzu de departe grupul de insule, iar în faţa lor trei distrugătoare mari care patrulau încoace şi încolo ca şi când l-ar fi aşteptat pe dânsul.

Trebuia acuma sa se afunde de tot şi sa tragă periscopul, ceea ce era foarte periculos pentru el în ţinutul acesta, datorita stâncilor în număr destul de mare.

La douăzeci de metri adâncime trecu pe sub vasele de război şi se înalţă puţin la o suta de metri de ele.

Când socoti ca se afla cam la o jumătate de kilometri de duşmanii săi, cuteza sa se mai înalte puţin ca sa poată scoate periscopul din apa.

Dar chiar în clipa când acesta atinse oglinda apei se şi văzut nevoit să-l tragă înapoi; la vreo cincizeci de metri numai se ivise un distrugător, care văzuse desigur periscopul. Farrow se afunda din nou la vreo douăzeci de metri şi merse încetişor înainte.

La o distanta de un kilometru zări o insuliţa şi îl pofti pe profesorul Holger sa arunce şi el o privire prin periscop. Acesta se uita şi exclama imediat:

— Domnule Farrow, aceasta e insuliţa despre care îţi vorbeam, o recunosc bine de tot. Pe coasta de apus este un golf în care desigur ca se afla ancorate acum cele doua vase ale noastre. Am ajuns la ţintă şi fără îndoială, ca acolo nu ne va căuta nici un vapor.

— Sa nu spui asta, dragul meu, căci tocmai astfel de golfuri sunt cercetate cu mai multa atenţie, pentru a se da de submarinul meu. Deocamdată rămân sub apa, unde nu ma vor descoperi prea repede. Afara de asta, vom pune de fiecare parte a insulei câte o santinela care ne va da de veste imediat ce se va apropia câte un vas de război. Da, ai dreptate, vad colo ancorând în golf, ambele noastre vase, numai de ar fi destul de adânc ca sa pot intra şi eu cu „Dox”-ul.

— Am sondat eu, domnule Farrow, are cincisprezece metri

adâncime.

— Atunci pot intra fără teama!

După ce puse santinele de fiecare parte a insulei, căpitanul începu sa cerceteze insula însoţit de George, doctorul Bertram şi profesorul, cerând sa i se arate coliba cea mica în care murise bătrânul de care vorbise Holger.

George cerceta cu atenţie coliba însa nu găsi nici un fel de însemnări sau ceva asemănător. Numai de sub un culcuş scoase o fotografie a unei femei tinere.

Pe cine sa fi înfăţişat fotografia aceasta? Să fi fost fiica sau soţia acelui bătrân care murise aici în părăsire?

George vâri fotografia în buzunar.

— Ce-ar fi sa ocolim insula pe sub apa, domnule Farrow? întrebă profesorul care nu-şi mai găsea astâmpăr.

— Da, acum o putem face, fără teama, zise căpitanul. Mi-am dat seama cum stau lucrurile pe aici şi nu voi putea fi surprins atât de uşor. Hai sa mergem la submarin, sa începem cercetările.

Deoarece vasele de război ale duşmanilor se aflau departe, Farrow ieşi din golf cu periscopul ridicat. Abia când părăsi de-a binelea golful se afundă mai mult şi merse spre proră de unde putea privi în apă şi spre ţărm prin ferestrele construite de inginerul Hagen. Ţărmul era foarte stâncos şi dinţat.

Ocoliseră aproape toată insula, când, deodată profesorul îl apucă pe Farrow de braţ şi arătă spre ceva întunecat în stâncile ţărmului. Căpitanul dădu deodată comanda de stopare şi privi şi el cu atenţiune pata întunecoasă. Da, trebuia să fie o peşteră.

Rindow trebuia să cârmească submarinul în aşa fel încât să poată intra cu vârful dea dreptul în peşteră. Înainte ca Farrow să dea comanda în acest sens el aprinse reflectorul şi văzu cu mirare că se aflau în faţa unui tunel, nu al unei peşteri, care trebuia să se continue adânc în interiorul insulei. Era destul de larg ca submarinul să poată intra fără teamă în el.

Dădu ordin lui Rindow să tragă periscopul înăuntru şi să înainteze binişor şi „Dox”-ul pătrunse în tunelul pe care reflectorul îl lumina din plin.

Doctorul Bertram, care stătea lângă căpitan şi George, fu de părere că tunelul acesta luase naştere de pe urma unei erupţii vulcanice; doctorul era foarte curios să afle unde ducea.

Tunelul avea o lungime de vreo sută de metri şi sfârşea într-adevăr într-o peşteră. Aici căpitanul putea să înalţe submarinul şi când deschise capacul se mira că aerul era proaspăt şi curat.

Cu lanternele lor luminară peştera, nu putură însă sa

descopere nici o vieţuitoare.

La dreapta peşterii se afla un platou stâncos, în locul căpitanul îşi îndreptă submarinul. Acolo putea coborî ca să ocolească peştera. Poate că găseau ceva ce ar fi putut lua cu ei.

Ca întotdeauna, George o luă înainte, cu lampa în mână. Petre, văzând aceasta, se grăbi să-l urmeze, căci o presimţire nelămurită îi spunea că vreo primejdie pândeşte pe aproape.

Îl ajunse curând pe tânăr şi-i zise:

— Domnule George, s-aşteptăm până vor fi şi ceilalţi aici, presimt o primejdie.

George râse, ceea ce lăsă un ecou prelung în peşteră. Când acesta se stinse, se auzi deodată un ţipăt fioros, pe care pereţii îl repetară de mii de ori.

Palid la faţă, George rămase locului lângă Petre Uriaşul şi privi cercetător în juru-i. Doctorul Bertram şi profesorul se apropiară şi ei. În vremea asta şi Farrow îl întrebă pe George de unde răsunase strigătul acela.

Tânărul nu putu răspunde, căci i se păruse că vine din toate ungherele. Curajoşii bărbaţi cercetară toată peştera la lumina lămpilor electrice de buzunar, dar nedescoperind nimic, porniră mai departe. Chipul profesorului se luminase când auzise strigătul. El era încredinţat că aici locuiau oameni.

George uită curând de spaima prin care trecuse şi porni iar înaintea celorlalţi. Căpitanul vru tocmai să-l previe, dar... era prea târziu. Două braţe vânjoase acoperite cu păr ieşiră dintr-o spărtură de stâncă, îl înhăţară pe curajosul tânăr şi-l traseră în crăpătură. Căpitanul scoase un ţipăt de spaimă şi împreună cu Petre alergă în ajutorul fiului său. Când ajunseră însă la locul cu pricina nu mai văzură nici o crăpătură, ci în faţa lor se înălţa un perete de stâncă masiv. Nu se vedea nici o deschizătură, cât de mică.

În clipa când George fu înhăţat pe neaşteptate încercă să se apere. Lampa îi scăpase din mână şi se stinse, dar pentru o clipă zărise făptura grozavă care-l trăsese atât de repede în crăpătură. Totuşi, nu ştia dacă fusese o maimuţă mare sau un om. De fapt nu era prea mare, dar nici drept pitic nu putea fi luată.

Braţele tânărului fură apăsate de trup aşa încât nu putu scoate revolverul. Fiinţa misterioasa îl cuprinse pe George cu braţele pe la spate şi-l trase printr-un gang.

Deodată George văzu înaintea lui o rază luminoasă şi imediat după asta fu dus într-o încăpere de peşteră, unde era aproape întuneric şi văzu o a doua făptură. Îşi dădu îndată seama că

aceasta trebuia să fie o femeie şi în clipa aceea îşi aduse aminte de fotografia pe care o găsise sub culcuşul din colibă.

Făptură care îl aduse încoace îl lasă jos în faţa femeii care avea şi ea o înfăţişare cu totul sălbătăcită, apoi scoase nişte sunete ciudate ca şi cum ar fi vrut să-i spună ceva femeii.

George privi cu băgare de seama în juru-i şi în acelaşi timp scoase revolverul. Acum văzu ca fiinţa din faţa lui era un om, acoperit tot de un păr des. Purta doar un şorţuleţ şi stătea în fata femeii într-o poziţie de parcă i-ar fi cel mai mare dar.

Femeia văzu cum George aţinti pe furiş revolverul asupra omului misterios; îl apuca repede de braţ şi clătină capul. Atunci el lăsă arma în jos.

Individul scoase iarăşi câteva sunete, apoi ieşi din peşteră. Femeia zise acum în şoaptă Lui George:

— Nu vorbi tare, domnule; spune-mi repede de unde vi şi cum ai putut pătrunde aici?

— Prin tunelul de sub apa, răspunse tânărul. Dar cine eşti d-ta şi de cit timp te afli aici?

— Nu mai ştiu, zise femeia.

— În tot cazul de foarte multă vreme. Am plecat în lume cu soţul meu; în drum vaporul nostru a naufragiat şi abia am putut sa ne salvam pe o insula. Acolo am fost atacată într-o zi de omul acesta ciudat şi de atunci nu l-am mai văzut pe bărbatul meu. Individul acesta poartă de grijă şi am mâncare şi băutură şi face tot ce-i stă în putinţă ca să nu-mi lipsească nimic. De atins însă nici măna nu mi-o atinge, ca şi când s-ar teme s-o facă. Ai venit să mă scoţi de aici?

— Nu ştiam că eşti aici, răspunse George, dar e de la sine înţeles că te vom lua cu noi..

— Sunteţi mai mulţi?

— Da, chiar foarte mulţi. Am fost atacat în peştera, însa sper că însoţitorii mei se vor ivi îndată.

— Sa nu nădăjduieşti, domnule, căci individul acela misterios poate închide atât de bine crăpăturile din stâncă, încât nimeni n-ar fi în stare sa le deschidă din afara. Însoţitorii d-tale te vor căuta în zadar.

— O ieşire tot trebuie sa fie pe undeva, aerul e atât de proaspăt şi curat si, apoi, în afara de asta, desigur ca omul misterios îţi aduce apa de pe insula.

— Asta aşa e, domnule, dar am căutat şi eu adesea o ieşire fără sa o găsesc însa. Trăiesc aici din fructe şi peşti pe care răpitorul meu mi aduce gata fripţi.

— Şi zici ca n-ai mai auzit nimic de soţul d-le? întreba George care începu acum să priceapă. A plecat de pe insula?

— Nu ştiu, nu pot însă să cred. De sigur că m-o fi căutat până aci dacă o mai fi trăind.

George îi comunică adevărul, pe cât putu mai pe de departe.

Femeia era atât de înăsprită din pricina suferinţelor prin care trecuse, încât primi cu nepăsare vestea morţii soţului ei. Lumina pătrundea în încăperea aceasta printr-o crăpătură mică din tavan. Nici unul din ei n-ar fi putut ajunge la această deschizătură, care mai era şi atât de mică încât un om n-ar fi putut trece prin ea.

— Cât va lipsi omul acela ciudat? întrebă George, după câteva clipe.

— Se va înapoia abia. Când se va înnopta. Atunci îmi aduce de mâncare. Pare că mă socoteşte sfântă.. Atunci voi face încercarea să mă pun în legătură cu tovarăşii mei. Ştiu prin care gang am fost târât încoace.

— Mai bine să nu încerci, domnule, căci te vei rătăci. Răspunse femela. Am vrut s-o fac şi eu în câteva rânduri, vroiam s-ajung în peşteră şi să mă arunc în apă, dar n-am găsit drumul adevărat.

Cu toate acestea, George vroia să încerce să găsească o ieşire. Dacă îi va ieşi în cale ciudatul individ, se va folosi de revolver fără să şovăie.

Tânărul cercetă mai întâi încăperile alăturate, dar nu găsi o ieşire. Apoi păşi prin spărtura din stâncă şi care, după părerea sa, trebuia să duci la peşteră. Îşi dădu seamă curând însă că apucase pe un drum greşit şi cu greu găsi calea înapoi.

Luă atunci hotărârea să se ia după omul misterios, când acesta va părăsi iar peştera. Rămase liniştit lângă femeie şi ascultă cele ce îi povestea ea din viaţa ei.

Se lăsase noaptea. George petrecuse aşa dar o jumătate de ceas aici. O beznă adâncă domnea în peşteră şi amândoi îşi încordară auzul s-audă dacă nu venea omul misterios.

Acesta veni însă atât de încet încât George tresări speriat când auzi sunetele acelea ciudate în apropiere. Aducea pentru prizonieri fructe şi apă şi rămase cu el câtva, timp pe întunerec, grohăind din când în când. Femeia păru să priceapă ce vroia căci în câteva rânduri îi vorbi căutând să-l liniştească. În cele din urmă se ridică şi se făcu nevăzut. Din nenorocire, George nu putu să vadă încolo apucase.

— Să ştii că s-a dus la peşteră să-i caute pe tovarăşii d-tale, zise femeia.

— Atunci trebuie să-l urmez repede, răspunse George şi vru să

se ridice, dar femeia îl opri şi-l dădu de înţeles că va fi în zadar, căci omul ciudat vedea mai bine noaptea decât ziua.

Tânărul ascultă sfatul femeii şi râmase de veghe toată noaptea, eu revolverul în mână şi tresărind la cel mai mic zgomot. Individul nu se înapoie însă şi spre ziuă George adormi.

V.
MOARTEA OMULUI MISTERIOS.

SE TREZI DE ABIA CÂND RAZELE soarelui pătrunseră în peşteră prin crăpătura din tavan. Alături de el dormea femeia, liniştită.

După câteva minute se trezi şi ea, spuse „bună dimineaţa" lui George şi adăogă cu. Tristeţe:

— Ce bine ar fi dacă tovarăşii d-tale ar izbuti să ne elibereze!

— Voi face chiar eu încercarea, după ce va veni aici omul. Când vine de obicei dimineaţa?

— Trebuie să vie îndată, apoi pleacă şi după un ceas se înapoiază cu apă şi ceva de mâncare. În răstimpul acesta trebuie să găseşti o ieşire, zise George cu hotărâre, altminteri mă pot socoti înmormântat de viu aici. Mă voi lua după el. O fi cunoscând el arme de foc?

— Nu cred, dar poţi să te încredinţezi lesne, După ce va veni, trage odată în perete, în momentul când va privi în altă parte. Aş vrea să văd şi eu ce efect are detunătura asupra lui.

George găsi că ideea e bună. Nu trecu mult şi omul veni şi se aşeză în faţa prizonierilor săi. Tânărul îşi pusese revolverul la spate şi acum duse mâna pe furiş să-l ia. În clipa următoare detună o împuşcătură care stârni un ecou sinistru în peşteră. Omul sări speriat în sus şi începu să alerge încolo şi încoace ca un ieşit din minţi. George mai trase al doilea glonţ, care-l sperie atât de mult pe sălbatec încât o luă la fugă din peşteră spre gang.

Atunci tânărul avu o idee bună. Se ridică repede şi alergă după dânsul, trăgând din când în când câte un glonţ. Deodată se împiedecă cu piciorul de ceva, se aplecă şi... ridică lampa sa de buzunar. O aprinse şi văzu pe omul ciudat dispărând într-un gang lăturalnic. Când George ajunse în gang mai putu zări câteva clipe umbra sălbatecului. Apoi îl văzu pierind pe dreapta.

Tânărul mai trase două focuri după el ca să-l înspăimânte şi mai mult. Omul alerga nebuneşte şi încercă, să dea la o parte o bucată grea de stânci, ceea ce izbuti. Când se strecură prin spărtura şi vru sa închidă spărtura George mai trase încă un glonţ

silindu-l pe sălbatec să-şi continue fuga.

Când eroul nostru ajunse la spărtura îngustă şi vru să se strecoare printr-însa, văzu înaintea sa peştera cu apă dar nici urmă de tovarăşii săi şi de omul misterios. Submarinul trebuie, deci, să fi părăsit peştera.

George îşi încărcă din nou revolverul, lumină încă ca s-o ia pe femeie. Era sigur că tatăl său se va întoarce iar aici.

— Ei, ce ispravă ai făcut? întrebă femeia, când îl văzu înapoindu-se. Ai găsit vreo ieşire?

— Numai până la peşteră, dar asta e de ajuns. Căci fără îndoială că tata va veni să mă ia de-acolo. El ştie unde sunt şi nu m-a pierdut din vedere. Haide cu mine!

Femeia se ridică cu greutate. Fu nevoită să se sprijine de George, căci se dezobişnuise de mers. Din fericire tânărul îşi memorase bine direcţia de data asta şi găsi încă deschisă crăpătura din stâncă. Aşa dar, omul nu se mai întorsese.

George o conduse pe noua sa tovarăşă la un bloc de stâncă pe care se putea aşeza. El se apucă apoi să cerceteze cu atenţie peştera şi mai slobozi un glonţ, ca să sperie pe omul acela ciudat, dacă se va mai fi aflând aici.

Fură nevoiţi să aştepte până pe la amiază. Căpitanul Farrow nu veni să-şi ia fiul. George începu să se îngrijoreze.

Cât p-aci să scoată un ţipăt de bucurie când recunoscu în apa lumina reflectorului de pe „Dox”. Acesta se apropie mereu şi se opri sub apă în mijlocul peşterii. Înainte de a se ridica, Farrow stinse reflectorul, George stinsese şi ei lampa sa şi aştepta acum ridicarea la suprafaţă a submarinului.. Într-un târziu auzi cum se deschide capacul turnului şi abia acum aprinse din nou lampa de buzunar. Petre stătea în turn şi... îndreptă revolverul spre el. Nu-l putea vedea pe George căci era orbit de lanterna acestuia.

— Pune revolverul la loc Petre, altminteri sa întâmplă o nenorocire, zise tânărul, râzând.

— Dumneata eşti, domnule George? Domnule căpitan, vino repede pe punte, domnul George e aici! Strigă Uriaşul spre interiorul submarinului.

Reflectorul de la proră fu aprins din nou şi lumină peştera. Când opriră la ţărm, căpitanul se apropie de fiul său şi în acelaşi timp privi cu mirare la femeie.

— Tată, am sosit la timp, zise George. Femeia aceasta a fost ţinută mulţi ani prizonieră aici, de o fiinţă pe care n-o putem numi altfel decât „misterioasă”. Nici femeia nu ştie dacă e cu adevărat om sau maimuţă.

— Asta îmi vei povesti mai târziu, dragă doamnă, zise Farrow. Acum urcă repede pe vasul meu căci nu vreau să rămân mult timp aici. Englezii şi francezii m-au descoperit şi cred că asta e insula unde mă ascund eu. Am trimis de aici cele două vapoare, care stau prin preajma insulei şi mă vor vedea când mă voi ivi din nou.

— Să renunţăm atunci să-l căutăm pe omul ciudat, tată? întrebă George. Aici nu poate pătrunde doar nici un vas de război.

— Asta aşa e, dar ar putea să închidă intrarea şi atunci sunt prins în capcană, răspunse căpitanul.

— De asta nu trebuie să ne temem, căci cu o singură torpilă o deschidem iar. Trebuie neapărat să-l prindem pe omul care ne-a ţinut prizonieri, altminteri cine ştie ce năzdravanii mai pune la cale.

În vremea asta Petre o dusese pe femeie în interiorul submarinului, unde doctorul Bertram o luă în îngrijirea sa. Căpitanul ceru lui George să-i povestească păţaniile sale şi la sfârşit fu şi el de părere c-ar fi real bine să pună mâna pe ciudatul individ.

— Fireşte că aşa trebuie să facem, stărui profesorul – altfel ar însemna să ne întoarcem fără să ştim pe cine am găsit aici.

— Dumnezeule mare, ce-o fi asta? Exclamă Farrow.

Toţi tresăriră speriaţi căci din ganguri se auziră strigăte sălbatice care se apropiau mereu. Cu siguranţă că omul descoperise dispariţia femeii şi fusese cuprins de furie. Toţi traseră revolverele şi îndreptară lumina lămpilor spre crăpătura de stâncă prin care dispăruse George.

Strigătele răsunau acum atât de aproape încât toţi pereţii repetau ecoul. Îndată văzură şi pe omul ciudat în lumina lămpilor lor. Era grozav la vedere! Tot trupul îi era acoperit cu păr des, până şi faţa n-ar fi putut crede că e de maimuţă. Doctorul Bertram îşi dădu însă cu părerea că e un om cu totul sălbăticit.

Cu un urlet de mânie vru să se năpustească asupra submarinului, dar din cauza furiei mişcările îi erau atât de neîndemânatice încât alunecă pe pietrele umede şi căzu în apă. Petre se aplecă îndată din turn ca să-i arunce o funie, dar în clipa aceea se petrecu ceva înfiorător, la care nimeni nu se gândise.

Braţe galbene, lungi de vreo opt metri se întinseră spre nenorocitul sălbatic şi-l traseră în adâncuri cu iuţeala fulgerului. Mai avu răgaz să scoată un urlet grozav, apoi apa îi astupa gura.

În clipa următoare caracatiţele începură să roiască în peşteră, încercând, să atace submarinul. Braţele lor lungi ajunseră aproape

până la turn.

— Repede toţi înăuntru şi să închidem capacul! Porunci căpitanul.

Porunca fu îndeplinită la repezeală, George alergă la pupă şi dădu înlături obloanele de la ferestre. Reflectorul lumina un tablou înfiorător. Într-un loc o caracatiţă mare îşi apăra victima de alţi polipi. Era o luptă cum rar se poate vedea. Omul misterios zăcea mort, strâns în îmbrăţişarea multor braţe.

Căpitanul întoarse încetişor vasul şi ieşi prin tunel, însoţit de o droaie de caracatiţe care tot mai nădăjduiau să înhaţe ceva.

George stătea la postul de observaţie, controlând mersul vasului. Când ajunseră în sfârşit la capătul tunelului şi Farrow vru să dea o viteză mai mare vasului, tânărul strigă îngrozit în porta vocea ce răspundea în turn.

— Repede îndărăt. Francezii au aşezat o plasă de oţel în faţa tunelului, care e prevăzută cu aparate de semnalizare. Trebuie să ne oprim pe loc şi să tăiem sârmele, cum, am făcut atunci la Singapore, altminteri nu mai ieşim de-aici.

— Asta ne mai lipseai exclamă căpitanul. George. Petre, Kard, ieşiţi afară din submarin şi tăiaţi o gaură în plasa asta. Duşmanii nu ştiu ca putem ieşi pe sub apă.

Cel trei îşi puseră la repezeală costumele, apoi părăsiră submarinul prin cămăruţa de scafandru, înarmaţi fiecare cu foarfeci mari, se îndreptară încet spre plasa de oţel. După un ceas de muncă încordată. Izbutiră să facă treaba şi „Dox”-ul îşi putu urma drumul.

La depărtare de doi kilometri căpitanul ieşi la suprafaţa şi transmise duşmanilor o radiogramă cam batjocoritoare, sfătuindu-l să aducă în ordine întâi submarinul scos la iveală de el, înainte de a se gândi să-l prindă pe dânsul.

Doctorul Bertram o examinase temeinic pe femeia scăpată din peşteră şi constată că era slăbită din cauza hranei proaste şi a vieţii ce duse.

— Domnule Farrow, zise profesorul Holger – deşi femeia nu mai e tânără o voi lua la mine unde o va putea ajuta pe fiica mea. Ştii că sunt bogat şi cred ca nenorocita asta se va simţi bine între oameni care au gânduri bune cu ea.

Se duse cu Farrow în cabina lui George, care fusese cedata femeii. Dânsa primi cu multă plăcere propunerea şi varsă chiar lacrimi de bucurie.

Căpitanul trimisese yachtul profesorului spre insula unde marinarii acestuia îşi aşteptau căpitanul, urmând să plece pe

urmă spre cealaltă Insulă, unde se afla peştera aceea ascunsă şi pe care vroia s-o ia în stăpânire Holger.

Bricul se şi îndreptase într-acolo şi „Dox”-ul lua acum aceeaşi direcţie. Căpitanul voia să-şi ducă oamenii înapoi la „Insula Odihnei” unde submarinul trebuia să fie supus unei reparaţii temeinice.

Ajunseră la insulă în timpul nopţii şi nu găsiră bricul în golf ci ancorat în faţa insulei. Aflară imediat ca o ceata de sălbatici puseseră stăpânire pe petecul acesta de pământ. Erau vreo douăzeci.

— Îi vom alunga, zise căpitanul, căci insula aceasta este foarte preţioasă pentru mine.

A doua zi dimineaţa Farrow dădu câteva dispoziţiuni tunarului Jean Brike. Chipul acestuia strălucea de bucurie când scoase acoperitoarea de pe tun şi aduse trei ghiulele mari.

La un semn al căpitanului, prima ghiulea ţâşni pe ţeavă. Explodă în mijlocul insulei şi făcu un zgomot de parcă s-ar fi prăbuşit o clădire.

Fură slobozite încă două ghiulele şi după ce fumul se împrăştie şi răcnetele sălbaticilor se pierdură în depărtare, căpitanul debarcă cu o echipă de marinari. Nu găsi însă nici picior de sălbatic, în schimb zări în larg multe kanu-uri gonind.

— Minunat! exclamă profesorul. Acum vom pune stăpânire pe insulă şi mă declar regele ei.

— Vă recunoaştem ca atare, Maiestate, răspunse, râzând, căpitanul. Băieţi, salutaţi pe noul Rege Holger al Holgariei!

Toţi izbucniră în urale întretăiate de râsete şi când mai târziu sosi yachtul profesorului şi fiica acestuia află de „încoronarea” tatălui ei, ea îşi înălţă capul şi zise cu mândrie:

— Atunci înseamnă că eu sunt prinţesă.

Căpitanul Farrow îşi adună oamenii pe bordul „Dox”-ului şi îşi luă rămas bun de la profesor şi fiica sa.

Apoi dădu comanda de plecare şi se îndreptă spre „Insula Odihnei”.

Sfârşitul volumului: **Submarinul în primejdie**.

În numărul următor:

FURTUL ZEULUI

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro